

Hundra kilo fortsatt. De hade instruerat mig att tänka så: "Tänk att ditt liv väger hundra kilo. Dela sedan upp det på vad som är viktigt. Till exempel: Fyrtio kilo familj, trettio kilo arbete, tjugo kilo vänner och, kanske, tio kilo hobby? Förstår du? Försök." Jag hade bara stirrat på dem då men nu uppskattar jag tanken, det blir faktiskt lättare så. Det blir hundra kilo fortsatt.

Kängorna skrapar mot skräp hela tiden. Naturen slukar det mesta av resterna men ibland kan man knappt tro sina ögon. Som sist jag gick här och hörde små plinganden. Jag följde ljuden och hittade en enarmad bandit under en gran. Jag kunde inte låta bli utan drog i armen flera gånger. Inget hände såklart, men det fortsatte plinga. Den gången skrattade jag faktiskt.

Mannens svett är iskall i duggregnet medan jag släpar honom uppåt. Han halkar ibland och då släpper jag honom. Jag ser på honom där han förvirrat famlar med händerna framför sig, lyssnar efter mig och trevar över armeringsjärn och grenar. Varje gång tänker vi samma sak: Om jag helt enkelt skulle lämna honom? Det vore en slags rättvisa om han dog här uppe. Men jag tar alltid hans hand igen.

Man kan knappast kalla det som händer för en mörkläggning. Tvärtom faktiskt, hela världen ser på. Men alla redogörelser bildar någon slags yta som växer och växer fast kärnan förblir orörd. Som en bubbla. Kanske är det ändå en slags mörkläggning? Självklart letar man efter någon att skylla på. En person eller en myndighet, eller en konstruktör eller en underleverantör och så vidare. Ett tag var jag engagerad av bevakningen men jag bidrog egentligen bara till att göra bubblan större. Det är därför som jag reste tillbaka hit.

Jag glömmer aldrig hur det var att komma tillbaka. Jag var inte ensam som jag hade trott, utan många andra strövade redan omkring här i den nya märkvärdiga naturen. Och alla djur rörde sig planlöst utan instinkter. Fåglar kastade sig rakt ned i marken. En trebent hund linkade förbi en hare som bara satt där och skakade, utan att de såg på varandra.

"Förlåt". Han säger det inte där han flåsar bakom mig. Han har aldrig bett om förlåtelse. Men han börjar bli orolig nu. Han bromsar och spjärnar emot och vrider sin hand. Jag rycker till hårt och för första gången anar jag en ilska hos honom. Kommer han våga göra något? Nej, inte än. Jag rycker till igen och låter en gren piska honom i ansiktet, bara för att visa att jag vet vad han tänker.

Folk har sagt att han förlorade synen på grund av vad han såg där nere, att han tog med sig mörkret upp ur djupet och så vidare. Sånt nonsens. Om han hade svarat på frågor skulle han säga att synen lämnat honom självmant. Som om han var en värld och hans sinnen och kroppsdelar var befolkningar och kontinenter som naturligtvis kan drabbas på olika sätt. Herre gud så dumt.

Från ett hål i marken hör vi ett utdraget skrik som inte vill sluta. Något som inte dör snabbt nog. Vi fortsätter uppåt med duggregnet mot våra ansikten. Den här gången ska det bli rätt. Vi förändras och vi kan lyckas.